

prima instanță: V.Mihaila
instanța de apel: A. Bostan
V. Negru, A. Pahopol

dosarul nr. 2ra-926/18

ÎN C H E I E R E

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Melcovean Tatiana împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017,
adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Procurorul sect.Botanica mun.Chișinău în interesele Alexandrei Andreev împotriva Tatiane Melcovean și Alexandr Poleac cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a imobilului și evacuarea din imobil, fără acordarea altui spațiu locativ

c o n s t a t ă :

La 24 aprilie 2015 Procurorul sect.Botanica mun.Chișinău în interesele Alexandrei Andreev a depus cerere de chemare în judecată împotriva Tatiane Melcovean și Alexandr Poleac cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a imobilului și evacuarea din imobil, fără acordarea altui spațiu locativ.

În motivarea acțiunii Procurorul sect.Botanica mun.Chișinău în interesele Alexandrei Andreev a menționat că, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare, transmitere-primire în proprietate privată nr.XXXXX din 10 februarie 1997, Andreev Alexandra a devenit proprietara imobilului nr. XXXXX.

Ulterior, la 29 aprilie 1997, Cenușa Aliona, acționând în numele Alexandrei Andreev, a vândut imobilul menționat lui Poleac Alexandr, autentificând contractul de vânzare-cumpărare la notarul Aurel Șindilă (f.d.35-36 vol.1).

Prin hotărîrea Judecătoriei Botanica mun.Chișinău din 23 mai 2001 contractul de vânzare-cumpărare a imobilului nr. XXXXX din 29 aprilie 1997 a fost recunoscut nul.

Hotărîrea în cauză a devenit irevocabilă la 08 iunie 2001.

La 03 noiembrie 2001 Poleac Alexandr a încheiat cu Melcovean Tatiana contractul de vânzare-cumpărare a imobilului XXXXX care a fost autentificat la notarul Snegur Lidia (f.d.22 vol.1).

Menționează, că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 03 noiembrie 2001, vânzătorul Poleac Alexandr, dar și cumpărătorul Melcovean Tatiana au același domiciliu- XXXXX

Consideră contractul nominalizat un act juridic fondat pe o cauză falsă și ilicită.

Reclamantul solicită declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a imobilului XXXXX, încheiat la 03 noiembrie 2001 între Poleac Alexandr și Melcovean Tatiana la notarul Snegur Lidia, înregistrat cu nr. XXXXX.

Judecătoria Botanica, mun. Chișinău prin hotărârea din 28 ianuarie 2016 a admis acțiunea.

A declarat nul contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. XXXXX, încheiat la 03 noiembrie 2001 între Poleac Alexandr și Melcovean Tatiana la notarul Snegur Lidia, cu nr. XXXXX, înregistrat la OCT Chișinău la 06 noiembrie 2001.

A dispus evacuarea Tatiane Melcovean, lui Gamlet Melcovean, Cristinei Melcovean și lui Artur Melcovean din apartamentul nr. XXXXX, fără acordarea altui spațiu locativ.

A încasat de la Melcovean Tatiana în beneficul statului taxa de stat în mărime de 562,84 de lei.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, Cenușa Aliona, care a acționat din numele reclamantei, nu dispunea de dreptul prevăzut de lege pentru a înstrăina bunul din litigiu.

Prima instanță a notat, că actul juridic și anume, contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. XXXXX, încheiat la 03 noiembrie 2001 între Poleac Alexandr și Melcovean Tatiana la notarul Snegur Lidia, cu nr. XXXXX, înregistrat la OCT Chișinău la 06 noiembrie 2001 urmează a fi declarat nul, cu evacuarea pîrîților, deoarece prin aflarea apartamentului în posesiunea acestora, i se încalcă dreptul de proprietate asupra bunului imobil reclamantei Alexandrei Andreev.

Prima instanță a invocat că, actul juridic inițial și anume, contractul de vânzare-cumpărare din 29 aprilie 1997, încheiat între Cenușa Aliona, care a acționat în numele reclamantei și Poleac Alexandr a fost declarat nul prin hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 23 mai 2001, respectiv acesta atrage și nulitatea actului juridic următor și anume, a contractului de vânzare-cumpărare din 03 noiembrie 2001.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 19 decembrie 2017 a respins apelul declarat de avocatul Pricopneac Nicolae în interesele Tatiane Melcovean și a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 23 martie 2018 Melcovean Tatiana a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, prima instanță a examinat cauza în lipsa sa, instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul, că dînsa a dobîndit dreptul de proprietate asupra imobilului din litigiu în baza unui temei legal și nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea litigiului în cauză.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile,

Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prevede că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată, că recursul a fost exercitat în termen în condițiile în care la materialele dosarului lipsesc date care ar atesta cu certitudine momentul comunicării către recurentă a deciziei instanței de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, prima instanță a examinat cauza în lipsa recurente și a membrilor familiei sale nu pot fi reținute, deoarece sunt declarative.

Conform scrisorilor cu aviz de recepție și cu aviz publicitar, Melcanean Tatiana, Melcanean Gamlet, Melcanean Cristina și Melcanean Artur au fost citați în ședințele de judecată, ultimii însă nu s-au prezentat și nu au solicitat amânarea ședințelor de judecată pentru altă dată (f.d. 46; 51; 65; 67; 70;79; 81;83;85;92-96;97).

La fel nu pot fi reținute nici argumentele precum că, instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul, că dânsa a dobândit dreptul de proprietate asupra imobilului din litigiu în baza unui temei legal, deoarece în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 03 noiembrie 2001, vânzătorul Poleac Alexandr, dar și cumpărătorul Melcanean Tatiana au același domiciliu- XXXXX

Astfel, contractul nominalizat este un act juridic fondat pe o cauză falsă și ilicită.

Faptul, că contractul nominalizat este un act juridic fondat pe o cauză falsă și ilicită se confirmă prin hotărârea Judecătoriai Botanica mun.Chișinău din 23 mai 2001 (f.d.25 -29 vol.1) din care rezultă că, contractul de vânzare-cumpărare din 29 aprilie 1997, încheiat între Cenușa Aliona care acționa în numele Alexandrei Andreev și Poleac Alexandr, avînd ca obiect apartamentul nr.XXXXX a fost recunoscut nul.

Hotărârea în cauză a devenit irevocabilă la 08 iunie 2001, ceea ce denotă faptul, că la 03 noiembrie 2001 Poleac Alexandr nu era în drept să înstrăineze acest apartament Tatiane Melcanean și aceasta nu poate manifesta buna-credință a părților la încheierea contractului.

Concluzionând cele nominalizate instanța de recurs apreciază ca justă concluzia primei instanței și instanței de apel asupra soluțiilor pronunțate.

Nu pot fi luate în considerare nici argumentele precum, că instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea litigiului în cauză, deoarece recurenta nu a prezentat probe în acest sens.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenta nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și

este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat nu este bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă, că recurenta a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” *împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de Melcovean Tatiana.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan